

∞ Vlielanders zelfportret ∞

Christian Deterink

Het moest ooit een fabriekshal of loods zijn geweest, maar daar waar ooit machines of stellagekasten hadden gestaan, bevonden zich nu werktafels die bezaaid waren met verfpotten, kwasten, poetslappen en flessen met chemische middelen. Half verscholen in de schaduw stonden in een hoek enkele opgespannen doeken in verschillende groottes, terwijl in een andere hoek enkele afronde werken stonden.

Middenin de ruimte stond de schilder in het daglicht dat door de grote dakramen binnenviel te werken. Derk Vlielanders zou waarschijnlijk ouder worden geschat dan hij was, gekleed in een besmeurde overall, met een kop warrig grijs haar, een bleek gezicht en wallen onder de ogen. Zijn blik was bijna grimmig terwijl hij enkele subtiele streken aanbracht aan het doek dat op de ezel voor hem stond.

Het schilderij leek zo goed als afgerond en verbeeldde een jongen, gestoken in de kenmerkende ogenschijnlijk te grote kleding die tegenwoordig in steden populair was. Op de kleurige sportjas stond het woord “Kani” te lezen. De jongen stond enigszins afgewend en leek je verstoord aan te kijken. Hij stond in een donkere rommelige steeg, waar de weinige stralen licht eerder indringers leken dan welkome vrienden. De levensechte blik in de ogen was indringend en tegelijk raadselachtig, alsof er meerdere emoties in schuil gingen.

Derke mompelde enkele onverstanebare klanken tussen zijn opeengekleemde kaken, terwijl hij nog enkele kleine toefjes toevoegde. Tenslotte liet hij zijn hand stappen en deed enkele stappen terug. Bijna afwezig bewoog zijn vrije hand zich naar zijn hoofd om zijn kin te ondersteunen en staarde hij naar het schilderij.

“Shit”, prevelde hij zacht, en toen luider: “Shit!”

In een plotse uitbarsting van woede gooide hij het palet met een vinnige beweging op de grond. De verf spatte over de betonvloer. Met gebalde vuisten sprong hij op een neer, bijna als een verongelikt kind dat zijn zin niet krijgt.

“Godverdomme! Godverdomme!!”

“Maar ik begrijp het niet niet, Derk”, zei zijn vrouw, vasthoudend zoals ze kon zijn, “Waarom denk je toch dat je gefaald hebt?”

Ze zaten aan de eettafel en Derk prakte lusteloos in het aardappelgerecht waar hij normaliter zo dol op was.

“Ik weet niet of ik het kan uitleggen, Margot. Het voelt gewoon...” Hij viel hulpeloos stil.

“Ik weet niet wat je wilt, Derk”, zei Margot tegen hem op de toon van een moeder tot een kind, “maar iedereen zal met me beamen dat het schilderij prachtig is. En dan bedoel ik ook ècht prachtig”. Het klonk alsof ze het meende.

“Ach ja, waarschijnlijk is het ook wel... redelijk”, gaf Derk moeizaam toe, “Maar het is ... net alsof het iets mist... Dat wat het schilderij echt iets bijzonders zou maken. Nu is het gewoon... een schilderij. Een ding, het leeft niet...”

Margot boog zich een beetje over tafel en ze wond zich klaarblijkelijk op, “Ik hou er niet van als je zo praat, Derk. Je weet verdomd goed dat je impresario onder de indruk zal zijn, net als iedereen!”

Derk wist dat ze gelijk had. Hij was inmiddels een schilder met een gevestigde reputatie en ook dit werk zou zonder enige twijfel goed worden ontvangen, zowel door de critici als door het publiek. En zonder twijfel zou het doek voor een goede prijs verkocht kunnen worden.

Maar dat was niet waar dit over ging. Derk Vlielanders was nu al tien jaar bezig op een hyper-realistische manier te schilderen, na een weinig bijzondere carrière als abstracte schilder achter zich te hebben gelaten. Die beslissing, nu al weer tien jaar geleden, was nooit ingegeven uit een honger naar succes of erkenning, maar alleen uit de vurige wens het ultieme schilderij te maken. Het schilderij dat alle andere zou doen verbleken en meer zou zijn dan verf en linnen. Dat zou vibreren, leven... En hoe hard Derk de laatste jaren ook had gewerkt, en hoe overweldigend het succes ook was geweest, het was hem nog nooit gelukt.

“Misschien ben je overwerkt”, zei Margot mokkend, “Je hebt jezelf ook wel erg afgebeeld...”

Derk knikte vermoeid. Hij had het ellendige voorgevoel dat hij nooit meer een schilderij zou kunnen maken.

Een ruime week later zat Derk moedeloos in de woonkamer in een kop thee te roeren, toen zijn vrouw binnenkwam. Zoals gewoonlijk leek het wel alsof er een wervelwind het huis was binnengedrongen. Hij hoorde de kenmerkende geluiden van de fiets die in de smalle gang werd gezet, er klonken voetstappen en klappen deuren. Even later hoorde hij haar zingende stem. Margot was altijd al één brok levenslust en energie geweest, als een soort contramal van hem zelf, de malende kunstenaar die neigt naar depressies en neerslachtigheid. Ze waren een perfect stel, had hij altijd tegen iedereen gezegd. Maar nu leek haar binnenkomst niet te leiden tot enige verandering in zijn stemming; hij voelde zich helemaal leeg en had al acht dagen lang geen kwast meer aangeraakt.

“Raad eens wat ik heb geregeld”, vroeg Margot terwijl ze de woonkamer binnenstapte. Ze had nog blosjes op de wangen en verward haar van de fietstocht.

Derk keek haar moeizaam aan, met opgetrokken wenkbrauwen. Hij had geen zin in raadspelletjes.

“Nou, doe niet zo nors”, verweet zijn vrouw hem op luchtige toon, “ik zal het wel zeggen hoor! We gaan op vakantie! Ik heb een heerlijke week geboekt in de Ardèche. Een hotelletje in Largentière. Prachtige omgeving, heerlijk klimaat, wat wil je nog meer?”

Derk keek haar perplex aan. Zijn vrouw had wel vaker van die plotselinge ingevingen en hij wist niet of hij er nu blij mee moest zijn of niet. Hij hield eigenlijk niet zo van plotselinge veranderingen.

“En vlakbij die plaats waar Vincent van Gogh een tijd heeft gezeten! Als dat niet inspirerend is...”, voegde zijn vrouw er aan toe, alsof ze hem de reis nog moest verkopen.

“Arles ligt in de Languedoc”, bromde Derk knorrig.

Staan voor hun bestemming moest Derk zijn vrouw nageven dat ze een goede hand had in in vakanties boeken, zo moest Derk nageven. Hun verblijfplaats voor een week bleek een prachtig charmant hotelletje te zijn midden in het middeleeuwse stadje. Hotel Le Domaine De L'eau Vive, heette het. Toen ze waren uitgestapt uit de taxi om hun verblijfplaats te bekijken, was hij aangenaam verrast.

Hij boog zich opzij en drukte een zoen op de wang van Margot.

“Het is prachtig.”

“Ik wist dat je het mooi zou vinden”, glunderde ze.

In de tweede nacht van hun verblijf begon Derk te vermoeden dat het hotel meer was dan alleen maar charmant. Al de eerste nacht had hij iets vreemds gemerkt, maar toen was hij zo vermoeid geweest van de eindeloze wandelingen door Largentière, dat hij er geen aandacht aan had besteed en al snel in slaap was gevallen. Maar nu voelde hij het over duidelijk. Er was een... aanwezigheid in dit hotel. Geen spoken of zo, daar had Derk nooit in geloofd, maar meer een soort energiestromen. Alsof het hotel op een kosmische bron stond, of zoiets. Het gaf Derk het gevoel dat hij kende als hij inspiratie had gekregen voor een nieuw schilderij; opwinding, vol anticipatie, de handen jeukend om aan de slag te gaan. Creatieve energie, zo kon je het noemen. Voor het eerst in weken begon Derk te geloven dat hij ooit opnieuw de kwast weer zou kunnen opnemen.

Niet in staat het te begrijpen viel Derk tenslotte in slaap en begon hij te dromen. Het was een warrige droom waarin alle beelden die voor zijn geestesoog verschenen nogal ongerijmd leken. Mensen, landschappen, een donkere kamer, een schilderij dat duidelijk nog niet afgerond was... Het leek allemaal geheel onsamenhangend... Het was misschien iets wat je normaal ook zou kunnen dromen, maar toch leek dit allemaal heel anders. Alsof niet hij, maar iets of iemand anders die beelden in zijn hoofd had geprojecteerd...

Met een bonzend hart van opwinding werd Derk wakker. Het duurde tot de vroege ochtend voor hij weer de slaap kon vatten.

Aan het ontbijt vertelde Derk, met een licht gevoel in zijn hoofd door het gebrek aan slaap, over zijn nachtelijke dromen. Margot hoorde hem zoals gebruikelijk welwillend en liefdevol aan.

“Wat haal je toch allemaal in dat hoofd van je, schat”, glimlachte ze.

“Maar toch, ik lieg niet”, zei Derk op hoge toon.

“Tja, misschien zit er wel iets in het water hier”, lachte Margot luchtig, terwijl ze uit een karaf haar glas water bijvulde en proostte, “Vandaar de naam van dit hotel, nietwaar...”

Derk haalde verongelijkt zijn schouders op omdat ze zijn verhaal niet leek te geloven.

“Maar ik ben blij voor je”, vervolgde Margot, “dat je weer inspiratie begint te vinden. Ik had al gehoopt dat deze vakantie louterend voor je zou werken.”

Derk knikte. Dat was zeker waar, hij voelde een opwinding in zich branden die hij sinds lange tijd niet meer kende.

“Misschien heeft het er allemaal mee te maken dat er in dit hotel al eerder een schilder gelogeerd heeft”, zei Margot op een achteloze conversatie-toon terwijl ze een gekookt ei uitlepelde.

Derk schrok op, “Wat zeg je?”

Margot keek hem verbaasd aan, “Heb je dat nog niet eerder gezien? Daar aan de muur, die plaquette boven de bar.” Ze wees naar een plek achter Derk. Ze leek opeens iets te beseffen, “Ach wacht, je leest natuurlijk geen Frans...”

Derk keerde zich gehaast om, en nu zag hij het ook, een houtgravure in een sierlijke omlijsting.

Onder het opschrift “Alain de Carnac (1895-1917)” zag hij een korte tekst staan.

“Wat...”, begon hij, maar Margot had hem al begrepen, en vertaalde voor hem: “Hier heeft gewoond en gewerkt de schilder Alain de Carnac. Hier is hij ook, veel te jong, gestorven.”

Om de één of andere reden klopte het hart Derk in de keel van opwinding.

“Oh, er staat nog een citaat bij”, vervolgde Margot, “blijkbaar van die schilder zelf: ‘Hier, op deze begeesterde plaats, zal ik mijn meesterwerk maken, als het mij gegeven is’”.

Derk liet de woorden op zich inwerken. Zijn meesterwerk! De Carnac was op zoek geweest naar hetzelfde als hij, besepte hij geïntrigeerd. Hij betwijfelde of de man het had gered: hij was als je de gravure moest geloven slechts tweeëntwintig geworden en Derk was zijn naam nooit in een kunstgeschiedenis-boek tegengekomen.

Hij verloor zichzelf in gedachten, tot Margot bezorgd zei: “Wat ben je opeens... afgeleid. Gaat alles wel goed met je?” Derk draaide zich met tegenzin weer om en opgeruimd glimlachend zei hij: “Ja hoor, prima. Laten we snel het ontbijt afronden, dan kunnen we straks snel die Romeinse ruïnes bekijken die je wou zien.”

Maar eigenlijk waren zijn gedachten nu helemaal niet bij welke Romeinse ruïne dan ook. In zijn hoofd bleef de naam van die raadselachtige schilder maar rondzingen: Alain de Carnac.

Een klein half uur later zat Derk aan de bar in de knusse en traditioneel ingerichte lounge, nippend aan een Perrier en wachtend tot zijn vrouw zich op de hotelkamer had geprepareerd voor hun dagtochtje. Niet voor de eerste keer verbaasde hij zich erover hoe lang vrouwen daarover kunnen doen. In gedachten verzonken merkte hij een andere hotelgast die op de barkruk naast hem ging zitten pas op toen deze opeens tegen hem begon te praten.

“Opmerkelijk nietwaar, die geschiedenis van De Carnac?”

Derk keek verbaasd opzij. De man praatte Engels met een knauwend accent en leek net als hem rond de vijftig jaar oud te zijn. Hij had een jasje met een kleurig design aan en cowboylaarzen. Hij droeg zijn grijzende haar in een staart en had in één oor een oorbel.

“Ik heb je zien kijken”, vervolgde de man met een verontschuldigende glimlach, “en je reactie verbaasde me niet. Ik kom al vijftien jaar in dit hotel en er is inderdaad iets heel bijzonders aan...”

“W-wie bent u?”, vroeg Derk verbaasd.

“Benedict Lightheart”, grijnsde de man terwijl hij een hand uitstak, “en u?”

Derk stelde zich voor en ze schudden elkaars hand. Hij wist even niet wat hij moest zeggen en hij was blij dat Lightheart vervolgde: “Ik woon in Fort Worth, Texas. Maar ik kom hier jaarlijks voor een dosis inspiratie, wat tot nu toe altijd heeft gewerkt. Ik ben conceptual artist.”

Derk had geen idee wat dat was en wilde zichzelf ook niet voor gek zetten door ernaar te vragen.

“Ik ben schilder”, zei hij daarom eenvoudig, “en inderdaad is er ... iets met dit hotel!”

Lightheart knikte, “Bent u er al geweest?”, vroeg hij.

Er ging een lichte schok door Derk heen; “Waar?”

“Het atelier”, zei Lightheart, enigszins verbaasd, “Het atelier van De Carnac, wist u dat niet? In zijn nagedachtenis hebben ze het sinds zijn dood ongemoeid gelaten.”

“Meent u dat?”, vroeg Derk, terwijl allerlei gedachten opeens door zijn hoofd tolden. Was dat wat hij die nacht in die droombeelden ook had gezien?

“Het is echt verbazingwekkend”, ging Lightheart door, “Echt iets voor de Fransen. Je kunt van alles van ze zeggen, maar ze weten hun grootheden tenminste te koesteren. En een grootheid was De Carnac zeker geworden, als hij niet zo vroeg gestorven was.”

“Waar is het?”, vroeg Derk gretig.

“Oh, op de eerste etage, tussen kamer 11 en 14. Je zou versted staan hoe het eruit ziet. Alsof De Carnac zojuist alles heeft neergegooid en even is gaan lunchen. Fascinerend!”

Derk keek hem met een dromerige blik aan.

“De Carnac schijnt in dat atelier te zijn gestorven, terwijl hij aan het schilderen was, bizar he?”, vervolgde de Amerikaan. “In het harnas gestorven”, mompelde Derk bijna onhoorbaar in het Nederlands. Hij werd onderbroken in zijn gedachten toen hij opeens achter zich hoorde: “Derk, ik ben klaar”.

Het was Margot, die op quasi-gekwetste toon vervolgde: “En zou je me niet even voorstellen aan deze alleraardigste heer?”

“Ik vind het nog steeds geen goed idee”, zei Margot met een verwijtende toon, toen ze die avond de straat inwandelden waaraan Hotel Le Domaine De L'eau Vive gelegen was. “Het is vast niet toegestaan dat je in onze kamer gaat schilderen, straks ruïneer je de tapijten nog met je gevelek!”

Derk hield de tas vol schilderspullen stevig onder zijn armen geklemd en zei, “Inspiratie heb je niet op afroep, schat. Misschien kan ik hier wel meer bereiken dan ik ooit thuis heb gekund.”

Margot knorde, een geluid dat Derk maar al te goed kende als ze het ergens niet mee eens was. Maar dat kon Derk weinig schelen.

Die nacht kwamen ze pas laat in bed. En alhoewel Margot vrijwel meteen in slaap viel, bleef Derk met een ontevreden, knagend gevoel klaarwakker. Ze hadden die avond uitgebreid

gedineerd en Margot had kennis gemaakt met een “ontzettend leuk stel” uit Nederland. Na het diner hadden ze gevierd tot laat in de bar doorgebracht. Derk had onder de strenge ogen van zijn vrouw geen kans gezien om ertussenuit te knippen en had zijn ongeduld moeten verbijten. En dat terwijl die hele avond er maar één gedachte door zijn hoofd gespookt had. Hoe zou het atelier van Alain De Carnac eruit zien? Maar nog steeds wist hij het niet... Liggend in zijn bed voelde hij weer die vreemde creatieve energie maar nu voelde hij er ook een zekere ... angst voor. Alsof er tegelijkertijd iets onheilspellends en destructiefs in schuil ging. Wie had ook alweer gezegd dat elke grote creatieve geest tegelijkertijd een neiging tot vernietigen had? Het leek ergens op deze situatie van toepassing, maar hij kon het niet meer plaatsen. Langzaam voelde hij zichzelf wegglijden en viel hij in slaap.

Vrijwel meteen begonnen de dromen weer. Weer al die onsamenhangende beelden die buiten hemzelf leken te komen, en weer die donkere kamer met die schildersezels. Hij schilderde nu zelf aan het onafgemaakte schilderij in die kamer en de kwast in zijn hand bewoog zich snel en gejaagd, alsof hij werden voortgedreven door die vreemde energiestromen. Toen opeens begon het beeld te tollen, vervagen en te kantelen voor alles zwart werd.

Hijgend en badend in het zweet werd Derk wakker en hij schoot overeind in bed. Zijn vrouw naast kreunde in haar slaap, maar werd niet wakker.

Opeens klaarwakker beseft Derk dat er hem in die droom opeens iets heel duidelijk was geworden. Dat hij het niet eerder had begrepen. Hij was in ieder geval heel dankbaar voor dat hij eerder die dag schilderspullen had gekocht.

Voorzichtig gleed hij uit bed en trok wat kleren aan. Zonder lawaai te maken pakte hij de tas met spullen en sloop de kamer uit. Hij deed de deur voorzichtig achter zich in het slot. Op dit nachtelijke uur leek het hotel uitgestorven en Derk haastte zich ongehinderd door de gangen naar de trappen. Hij nam twee trappen naar beneden tot de eerste etage en liep vervolgens hier de gang in, zoekend naar kamer 11. Hij had geluk, want het duurde maar even voor hij deze gevonden had. Snel liep hij door. Hij passeerde een kale deur zonder nummertje en kwam toen bij nummer 14. Wat Lightheart had gezegd, klopte, beseft hij! Derk draaide zich om tot hij weer voor de kale deur stond.

Wat ben ik toch een kluns, dacht hij opeens, de kamer is natuurlijk op slot! Hoe kom ik ooit binnen? Meer uit wanhoop dan iets anders drukte hij de klink toch omlaag. Bijna uit zichzelf zwaaide de deur naar binnen open.

Derk voelde de opwindende door zijn lijf kloppen en stapte vol verwachting de kamer binnen. Het was inderdaad een atelier, alhoewel het er sober uitzag in het blauwige maanlicht dat door de ramen scheen. Er bevonden zich een smal bed aan het ene eind van de kamer en een kast en werktafel aan de andere zijde, dat was het wel zo'n beetje. Maar Derk's aandacht werd meteen getrokken door de schildersezels die midden in de kamer was opgesteld. Hij herkende het beeld meteen uit zijn dromen.

Gefascineerd stapte hij dichterbij om het onaffe schilderij beter te bekijken. Het was een portret en de contouren waren zichtbaar van een knappe jongeman, met een ernstige, misschien wel gekwetste gelaatsuitdrukking. Derk zag nu pas de passpiegel die schuin achter de ezels stond

opgesteld en beseftte met een schok dat het een zelfportret moest zijn. Dit was Alain de Carnac zelf!

Derk probeerde de peinzende blik in de ogen van de jongeman te doorgronden en begreep dat ook Alain de Carnac moest hebben geprobeerd het ultieme schilderij te creëren. Hij was ten onder gegaan in zijn poging...

Er kwam hem heel helder voor ogen te staan wat hem te doen stond. De adrenaline pompte door zijn lijf en Derk betrapte zichzelf erop dat hij hijgde alsof hij een zware inspanning had geleverd. Met een licht onwerkelijk gevoel alsof alles in zijn leven slechts de aanloop was geweest van wat er nu moest gebeuren, alsof alles voorbestemd was, begon Derk snel met het maken van de voorbereidingen. Van de spullen uit zijn tas timmerde hij een frame en hierop spande hij het doek. Hierna haalde hij alle tubes verf die hij had gekocht en mengde hij de kleuren. Tenslotte haalde hij met een soort eerbied dat hem, als atheïst, vreemd was, het zelfportret van Alain de Carnac van de ezel en zette zijn eigen doek erop.

Met het hart bonzend in de keel pakte hij zijn kwast. Pas toen zijn blik weer op de spiegel viel beseftte hij wat hij zou gaan schilderen. Hoe kon het ook anders?

Meteen ging hij aan het werk. Dat de kamer en het doek slechts werden belicht door het zwakke schijnsel van de maan, hinderde hem niet. Sterker nog; hij merkte het niet. Met snelle en zekere bewegingen zette hij de grote lijnen van het portret uit. Opnieuw had hij net als in de droom het gevoel alsof zijn kwast werd gedragen door die energie die hij eerder had gevoeld. Een soort autonome scheppende kracht die hem hielp...

Ademloos werkte Derk in een enorm tempo door. Tot zijn immense voldoening merkte hij dat hij iets in het schilderij leek te kunnen leggen wat hem nooit eerder was gelukt. Een vibratie, alsof hij uit de verf niet alleen een afbeelding van zichzelf trok, maar ook iets wezenlijkers. Iets zoals Rabbi Löw die in het zeventiende eeuwse Praag ooit een golem uit de klei had getrokken, dacht hij verward.

Maar terwijl de scheppende kracht hem voortdreef en steeds sterker leek te worden, merkte Derk dat zijn fysieke kracht afnam. Het zweet prikte in zijn ogen en hij begon te hijgen. En alhoewel hij zijn arm en kwast nog steeds moeiteloos voortbewoog over het doek, kon hij steeds moeilijker rechtop blijven staan.

Maar hij kon niet opgeven. Niet nu! Hij moest het werk van Alain Carnac afmaken. Maar hij was het niet alleen aan hem verschuldigd, maar vooral aan zichzelf, aan zijn eigen idealen en dromen. Als een bezetene werkte de schilder in het negentiende-eeuwse atelier van zijn vakbroeder door...

Toen Margot die ochtend wakker werd van het harde geklop op de deur wist ze al dat er iets verschrikkelijks mis was. Ze tastte om zich heen en merkte dat het bed naast haar leeg was.

“Nee”, fluisterde ze met een verschrikkelijk voorgevoel.

De kamerdeur vloog open en het licht werd aangeknipt. Margot schoot overeind en doordat ze verblind werd door het licht duurde het enkele seconden voor ze Lightheart herkende, die buitenissige kunstenaar die ze de vorige dag kort had gesproken. Achter hem herkende ze de eigenaar van het hotel, die nerveus in zijn handen wreef.

“Excuses dat we zo plotsklaps binnenvallen”, zei Lightheart op gejaagde toon, “Maar we moeten u iets laten zien!”

De blik in diens ogen verried dat het hem ernst was. Margot stond op en kleepte zich snel aan, probeerend zich niet te storen aan de aanwezigheid van de beide mannen.

“Kom mee”, zei Lightheart. Ze volgde de kunstenaar en de hoteleigenaar, die geheel uit zijn doen zachtjes in zichzelf praatte.

Ze gingen enkele trappen af en liepen een gang door tot ze uiteindelijk stilhielden bij een deur waar vreemd genoeg geen nummer op stond.

“Wat?”, vroeg Margot ongerust.

“We wilden graag dat je dit zou zien voor de politie kwam...”, fluisterde Lightheart en hij zwaaide hij als een portier de deur open. Margot stapte de kamer binnen met een vreselijk voorgevoel en een wild bonzend hart. Haar oog viel meteen op de schildersezels en de de roerloze vorm hiervoor. Het duurde een moment tot ze zag dat het haar man was, die gestrekt op de grond lag. Meteen wist ze dat hij dood was.

“Nee”, zei ze en ze liep naar hem toe.

“Dit is zoals we hem gevonden hebben”, lichte Lightheart toe, die achter haar de kamer binnen liep, “Hij lijkt te zijn gestorven door een hartaanval of zoiets.”

“We weten niet hoe hij hier binnen is gekomen”, zei de hoteleigenaar achter hem in gehaast Frans, alsof hij bang was dat hij de schuld zou krijgen van het gebeurde, “we houden de deur hier altijd keurig op slot.”

Margot boog voor haar man op haar knieën en legde haar hand tegen zijn koude gezicht.

“Derk toch”, fluisterde ze beduusd.

Lightheart achter haar zei zacht, “Kijk eens wat hij heeft geschilderd.” Margot volgde zijn wijzende vinger en zag het schilderij op de schildersezels. De adem stakte in haar keel. Op de ezels stond een zelfportret van haar man, volledig afgerond en inclusief zijn handtekening in de rechteronderhoek. Het was zo onuitsprekelijk mooi dat de tranen van ontroering haar meteen in de ogen sprongen.

“Het is prachtig”, wist ze met moeite uit te brengen. De twee mannen achter haar zeiden niet, maar ze begreep dat zij het roerend met haar eens waren.

“Ontzettend, het mooiste dat ik ooit het gezien”, vervolgde Margot. Ze verwonderde zich erover hoe het kon zijn dat het schilderij haar zo enorm raakte. Opeens wist ze het: “het lijkt wel of het ... leeft!”

